

Кину в море я монетку

Анатолій Качан

1

Понад морем розгораються
Перші зорі-маячки.
А баклани вже злітаються
На рибальські ставники.

Поодинці й косяками,
Наче чорні літачки,
Звідусіль летять над нами
Ночі чорної шматки.

З Рибаківки і Лиману,
Навпрошки, без карт морських,
Повертаються баклани
З риболовлі на нічліг.
Там, над рідним ставником,
Їхній дім-аеродром.

А коли мотор баркаса
Прожене із моря ніч,
Ті крилаті чорні аси
Розлетяться навсібіч.

2

Жаль, що я не живописець,
А не то б намалював,
Як ворухить хмари місяць,
Наче сіно скиртоправ.

А коли зійшли і зорі,
Ясний місяць-молодик
Впав із неба в Чорне море
І освітлює ставник.

Там ставридок срібні зграї
З ліхтарем молодика
В море виходи шукають

З лабіринтів ставника.

"Де ж він, де ж він, вихід в море?

Ясний місяцю, спаси!

Бо вже чути гул мотора

І рибалок голоси...".

Місяць, як нова сережка,

Ще ясніше заяснів,

Показав ставридкам стежку

З лабіринту ставників.

З

Вдалині за ставниками,

На просолених вітрах

Знову світяться вогнями

Кораблі на якорях.

Ті мандрівники бувалі,

Шукачі морських удач,

Ждуть, коли їх на причалі

Розвантажить Кран-силач.

Чай із острова Цейлону

Привезли нам кораблі,

Апельсини і лимони

Із іспанської землі.

А в свої морські столиці,

До далеких берегів

Повезуть вони пшеницю –

Щире золото степів.

4

Берег весь у візерунках,

Сплять баркаси вдалині.

Тільки чайка-реготунка

Засміється уві сні.

А у хмарі місяць ясний

З нами грається ось так:

То з'являється, то гасне,
Як на березі маяк.

Не ховайся, місяченьку,
Нам сьогодні не до гри:
Завтра встанемо раненько
І – до міста на Дніпрі.

На прощання до креветки,
В безкінечний хвилеграй
Кину в море я монетку:
Прощавай, не забувай...

Море миє скелям ноги,
Хвилі лащать: "Не йди..."
Може, ще колись дороги
Приведуть мене сюди.